

บทที่ ๕



สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

๑. เพื่อศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษา แบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางด้านสังคมของกลุ่มนักเรียน ที่ถูกเพื่อนชิงชิง ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการปรับตัวทางด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชิง ที่ได้รับการฝึกการรับความรู้สึกก่อน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๖๑ โดยผู้วิจัยสุ่มมาจากนักเรียนในกลุ่มที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิติ ได้ในกลุ่มต่ำ ๒๕% มา ๓๔ คน และจากกลุ่มสูง ๗๕% จะได้กลุ่มละ ๑๖ คน ประกอบด้วยกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม โดยที่แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยกลุ่มย่อย ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๘ คน คือ

กลุ่มเอกภันท์ ประกอบด้วย นักเรียนจากกลุ่มต่ำล้วน ๘ คน

กลุ่มวิวิธภันท์ ประกอบด้วย นักเรียนจากกลุ่มต่ำ ๕ คน และนักเรียนจากกลุ่มสูง

๓ คน

เครื่องมือที่ใช้

๑. แบบทดสอบสังเกตสมมติ
๒. แบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม
๓. แบบประเมินการให้คำปรึกษา
๔. แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง
๕. แบบประเมินผลตนเอง

การปฏิบัติการเพื่อการทดลอง มีขั้นตอนดังนี้

๑. กลุ่มทดลองที่ ๑ ($E_{๑ก}$, $E_{๑ข}$) ได้รับการฝึกการรับรู้ความรู้สึกก่อนโดยทำการฝึก ๕ กิจกรรม ๆ ละประมาณ ๑ - ๑½ ชั่วโมง ในวันเสาร์
๒. กลุ่มทดลองที่ ๑ ($E_{๑ก}$, $E_{๑ข}$) และกลุ่มทดลองที่ ๒ ($E_{๒ก}$, $E_{๒ข}$) ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน ๕ สัปดาห์ รวม ๑๐ ครั้ง ครั้งละประมาณ ๑ ชั่วโมง
๓. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ ๑ และกลุ่มทดลองที่ ๒ ทำแบบประเมินการให้คำปรึกษา แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง และแบบประเมินผลตนเอง
๔. นักเรียนทุกกลุ่มทำแบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมพร้อมกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ การวิเคราะห์คะแนนจากแบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม

- ๑.๑ นำคะแนนดิบที่ได้จากแบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ของกลุ่มทดลองที่ ๑ กลุ่มทดลองที่ ๒ และกลุ่มควบคุม ที่ได้จากการทดสอบหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

๑.๒ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way analysis of variance)

จากคะแนนแบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัว ของกลุ่มทดลองที่ ๑ กลุ่มทดลองที่ ๒ และกลุ่มควบคุม ที่ได้จากการทดสอบหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อนำเสนอข้อมูลในรูปของตาราง

ตอนที่ ๒ การวิเคราะห์ความคิดเห็นจากแบบประเมินการให้คำปรึกษา แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง และแบบประเมินผลตนเอง โดยวิธีคำนวณหาค่าร้อยละของความคิดเห็น จากแบบประเมินการให้คำปรึกษา แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง และแบบประเมินผลตนเอง ของกลุ่มทดลองที่ ๑ และกลุ่มทดลองที่ ๒ เพื่อนำเสนอข้อมูลในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ในด้านการปรับตัวทางสังคม ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ทั้ง ๔ ประการ คือ

๑. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

๒. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีการฝึกการรับความรู้สึกก่อน และนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึก มีการปรับตัวตามสังคมไม่แตกต่างกัน

๓. ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึกการรับความรู้สึกก่อน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบวิริธภณต์ และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบเอกภณต์ มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

ส่วนในด้านทัศนคติที่มีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และให้ทัศนะว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ มีดังนี้

๑.๑ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้สำรวจความต้องการของนักเรียน ซึ่งการสำรวจนี้อาจจะใช้แบบสอบถาม เพื่อที่จะศึกษาว่านักเรียนมีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง และก่อนที่จะเรียกนักเรียนมาเข้ากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้พบนักเรียนเป็นการส่วนตัว เพื่ออธิบายถึงสิ่งที่จะได้รับจากการเข้ากลุ่ม เพื่อให้เด็กเรียนสมัครใจยอมรับที่จะเข้ากลุ่มด้วยความเต็มใจ

๑.๒ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้สังเกตสมาชิกในกลุ่ม ถึงท่าทีการแสดงออก ถ้ามีความเห็นว่าสมาชิกคนใดมีความต้องการ การให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวเพิ่มเติม ก็ควรจะทำได้

๑.๓ ควรจะมีการให้ความช่วยเหลือในด้านอื่นควบคู่ไปกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วย เช่น การปรับปรุงสภาพการณ์ของสิ่งแวดล้อม, การจัดเด็กให้อยู่ในกลุ่มตามผลจากการทดสอบทางสังคมมิติ, การขอความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้เกี่ยวข้อง ทั้งทางโรงเรียน, บ้าน และชุมชนจนเป็นต้น

๑.๔ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในโรงเรียน อาจจัดในลักษณะของ marathon group โดยอาจจัดนอกสถานที่ในวันสุดสัปดาห์

๑.๕ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะได้เลือกใช้เทคนิคต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับลักษณะของปัญหา และบุคลิกของผู้รับคำปรึกษา

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรจะมีช่วงเวลาของการศึกษาทดลองที่ยาวนานพอสมควร เพราะผลของการให้คำปรึกษาบางครั้งจะเกิดเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ถ้าผู้วิจัยมีเวลาพอ น่าที่จะได้ทำการติดตามผล เพื่อเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของผลการให้คำปรึกษา เมื่อเวลาผ่านไปเป็นระยะ ๑ เดือน, ๓ เดือน, ๖ เดือน หรือ ๑ ปี

๒.๒ ควรจะคำนึงถึงการควบคุมตัวแปรต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจำกัด เรื่องที่จะศึกษาให้แคบลง และมีจำนวนของกลุ่มตัวอย่างไม่มาก พอที่ผู้วิจัยจะสามารถควบคุม และทำการศึกษาได้อย่างราบรื่น

๒.๓ ผู้วิจัยควรจะได้รับการศึกษาทักษะที่จำเป็นบางประการ สำหรับใช้ในการ ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น การสังเกตภาษาท่าทาง น้ำเสียง, การฝึกความไวในการรับ ความรู้สึก การร่วมรู้สึก การสะท้อนความรู้สึก ตลอดจนการอดทนที่จะใช้เทคนิคการเจรจา เมื่อมีความจำเป็น

๒.๔ ควรจะได้ศึกษาและคัดเลือกแบบทดสอบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะศึกษา นำแบบทดสอบนั้นไปปรับปรุงแก้ไข และทดสอบความเที่ยง และความตรงก่อนที่จะนำมาใช้ เพื่อความเป็นมาตรฐานและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒.๕ ในการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ ยิ่งผู้วิจัยมีสัมพันธภาพที่ดี และรู้จัก กับผู้รับการทดลองมากเท่าใดก็ยิ่งเป็นการดียิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะผู้รับการทดลองจะให้ความร่วมมือในการตอบด้วยความจริงใจ ทำให้ข้อมูลที่ได้มีความเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าแบบสอบถามมีลักษณะเป็น Self - Report

๒.๖ ควรจะทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อนักเรียนที่มี ปัญหาในด้านอื่น ๆ เช่น ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านครอบครัว ปัญหาด้านความประพฤติ ตลอดจนในด้านการแนะแนวอาชีพ เป็นต้น

๒.๗ ควรจะทำการศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แบบที่ผู้นำ กลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทางในการสนทนา (Leader - Structured) กับแบบที่ให้สมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนด (Group - Structured)

๒.๘ ควรจะทำการศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ๒ ลักษณะ เช่น Affective หรือ Client - Centered Group และ Cognitive, Critical Thinking Group